

ת"ד 1950/08/15 - מדינת ישראל נגד רועי אברהם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

28 אוגוסט 2016

ת"ד 1950-08-15 מדינת ישראל נ' אברהם

לפני כבוד השופטת ענת יהב

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם רועי אברהם

ע"י ב"כ עו"ד דוד גולן

גזר דין

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום המייחס לו עבירות של אי מתן זכות קדימה להולכת רגל - עבירה לפי תקנה 67א לתקנות התעבורה, סמל סעיף 6458 וכן בעבירה של נהיגה בקלות ראש - עבירה לפי סעיפים 62(2) ו- 38(3) לפקודת התעבורה, סמלי סעיף 2011 ו- 9923 בהתאמה.

העובדות:

הנאשם נהג בתאריך 30.4.15 בסמוך לשעה 22:30 ברכבו בתל אביב ברחוב שארית ישראל מכיוון מזרח למערב כשהוא מתקרב לבית מספר 25.

הנאשם נהג תוך קלות ראש, כאשר לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל - הגב' חוה צור, אשר חצתה את הכביש משמאל לימין עם כיוון נסיעת הנאשם - ופגע בה.

כתוצאה מפגיעה זו, נחבלה הולכת הרגל חבלות של ממש, וכפי שנרשם בכתב האישום: "שבר ברמוס פוביס מימין".

הרקע:

תחילה כפר הנאשם באמצעות ב"כ באחריותו לתאונה והתיק נקבע לשמיעת הוכחות - פרשת התביעה נשמעה במלואה כשבסיומה, טענה ההגנה טענת "אין להשיב לאשמה".

ביום 6.7.16 ניתנה החלטה בדבר טענה זו, כאשר בהחלטה זו סקרתי את הראיות ובסיומה של ההחלטה לא נתקבלה טענת ההגנה, שכן קבעתי כי קיימות ראיות העומדות במבחן "הכמותי" אשר מאלצת את הנאשם להשיב (וראה בש"פ 825/98 דחלה).

אולם בהחלטה זו, מנגד, ניתחתי את הראיות וקבעתי, שקיימים קשיים ממשיים שכן אין מידע ישיר לגבי אופן התרחשות התאונה, על ידי הנחבלת או העד אשר העיד. כמו כן, הפניתי לשחזוריו של הבוחן אשר קבע בשני אלו כי התאונה הייתה "בלתי נמנעת", זאת בכפוף לעובדה שהולכת הרגל לא חצתה במעבר חצייה.

עדיין, בקביעתי בהחלטה זו נתתי דעתי לרשלנותו של הנאשם, אשר לא שם ליבו לכביש, ועד אשר לא פגע בהולכת הרגל - לא הבחין בה. עוד הצבעתי על העובדה, כי אף אם הייתה רשלנות שכזו מצד הולכת הרגל, אין היא בהכרח מנתקת את הקשר הסיבתי בין אחריות הנאשם לתאונה וכן לכך שלפי דברי הבוחן, שאם היה הנאשם ער למתרחש לפניו על הכביש יתכן ותוצאות החבלות של הולכת הרגל היו פעוטות יותר מאלו אשר נגרמו בסופו של יום.

ביום 11.8.16 ולאחר שהצדדים שבו ושוחחו ביניהם, חזר בו הנאשם מכפירתו והודה בכתב האישום כאשר הצדדים טוענים להסדר מסגרת אשר בין רכיביו, המאשימה מבקשת שבית המשפט יטיל פסילה של 4 חודשים בניכוי 30 ימי הפסילה המנהלית אשר ריצה הנאשם, ואילו ההגנה תוכל לעתור ל- 30 ימי פסילה בניכוי 30 הימים.

כמובן, שנימוק הצדדים להסדר נעוץ בראיות ובכשלים אשר עלו במהלך ניהול ההוכחות וכפי שנותחו בהחלטתי במענה לטענה "אין להשיב לאשמה" מיום 6.7.16 ואשר בית המשפט נחשף לראיות אלו במלואם (ראה החלטתי מיום זה).

טיעוני הצדדים לעונש:

המאשימה:

מבקשת להטיל את העונש ברף הגבוה של ההסדר, הגישה פלט עבר תעבורתי, ממנו עולה כי הנאשם נוהג משנת 2011 ולחובתו הרשעה אחת מסוג ברירת משפט משנת 2014.

ההגנה:

מבקשת לאמץ ההסדר ברף הנמוך שלו, תוך הפנייה להחלטת בית המשפט מיום 6.7.16 בדבר טענת ההגנה, כפי שפורטה לעיל, בעיקר לאור דברי עד התביעה- הבוחן, כי התאונה הייתה בלתי נמנעת.

מציינת שמדובר בנאשם שהינו חייל ומבקשת התחשבות אף ברכיב הקנס.

דין והכרעה

מתחם הענישה:

לפי תיקון 113 לחוק העונשין התשלז- 1977 (להלן: "החוק"), מחוייב בית המשפט ועוד קודם גזירת הדין, לקבוע מתחם ענישה, לפי סעיף 40' לחוק, אשר יהלום את חומרת המעשה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם, כך

שהעונש שהוטל עליו ישקף את עקרון ההלימה. תוך כך, קביעת המתחם יבחן אף מהו אותו ערך חברתי אשר נפגע והמדיניות העונשית הנוהגת בעבירות אלו (סעיף 40ג'(א)).

בעניין הערך החברתי, ברי, כי הערך המוגן הינו שלמות גופם, נפשם ורכושם של משתמשי הדרך באשר הם, ולענייננו אנו, הרי שהנפגעת- הגב' חוה צור נפגעה כתוצאה מן הפגיעה, איבדה הכרתה, ולפי עדותה נגרם לה דימום בראשה ושברים באגן, אשר חלקם לא התאחו.

החבלה אשר נגרמה, הינה שיקול מרכזי בענישה, אך לא היחיד, ויש לשקלל שיקולים נוספים אשר קובעים את מידת אשמו של הנאשם, כגון: מידת הרשלנות, נסיבות ביצוע העבירה, רשלנות תורמת של הנפגע ועוד. לא תמיד תוצאת החבלה יש בה כדי להצביע על רמת רשלנות גבוהה, ולעיתים התוצאה הינה מקרית (ראה **עפ"ת 10576-12-10 רודקוביץ' מ"י וכן עפ"ת 15291-10-12 ראובן ששון נ' מ"י**).

לעניין קביעת אשמו של הנאשם, הרי משמיעת הראיות, לא ראה את הולכת הרגל אשר חצתה, עד אשר פגע בה, לעניין זה יש להוסיף שתי נקודות חשובות, אשר ניתנו בהחלטתי בטענת ההגנה "אין להשיב לאשמה" והן, האחת- שהולכת הרגל חצתה שלא במעבר חצייה, והשנייה- שבוחן התנועה קבע כי התאונה הייתה "בלתי נמנעת", עדיין לא יכולתי להתעלם מן הקביעה כי מדברי הנאשם בחקירתו במשטרה, מהם עולה כי הסיט את מבטו מן הכביש, ובעניין זה אין לי אלא לצטט **מע"פ 56/63 בנימין הלינגר נ' היועמ"ש: "חובתו של כל נוהג ברכב היא להשגיח בכל עת בנעשה בדרך שלפניו וסביבתה המידית"**.

בעניין זה אני קובעת כי רשלנותו של הנאשם אשר היפנה את מבטו הצידה תוך שהוא זונח את הנעשה על הכביש, כשהוא ממשיך לנהוג- הינה ברמה הנמוכה.

בעניין כך, אף נשוב ונציין, כי בסופו של יום הודה והורשע הנאשם אף בסעיף 38(3) לפקודת התעבורה, סעיף עונשי הקובע פסילת מינימום של 3 חודשים, סעיף אשר יוחס לנאשם מכוח תוצאת החבלה אשר נחבלה הולכת הרגל- חבלות של ממש.

מדיניות הענישה:

פסיקה רבה מעלה כי מתחם הענישה בנסיבות דומות נעה בין פסילה של 60 ימים ועד 5 חודשי פסילה בפועל:

ת.ד. 12485/08- מ"י נ' דנוך (מיום 28.2.11), נגזר עונש בן 4 חודשי פסילה, המדובר בפגיעה של חבלה של ממש בהולך רגל במעבר חצייה, במסגרת הסדר טיעון.

ת.ד. 12852-12-10- מ"י נ' אלבכרי (מיום 24.12.12), נגזר עונש בן 4 חודשי פסילה, המדובר בפגיעה בהולך רגל במעבר חצייה תוך שנקבעה רשלנות תורמת.

ת.ד. 3353-07-13 מ"י נ' חנינה (מיום 3.2.15), פגיעה ברוכב אופנוע אשר נחבל בשבר בחוליה בגבו, הוטל עונש של **פסילה מותנית בהסדר טיעון**, (הוגש ע"י ההגנה בטיעוניה לעונש) - כאן אומר כי עיון בהחלטה זו אינו פותח צוהר לשיקולים אשר עמדו בבסיס ההחלטה ועל כן אינני מקבלת תוצאה זו ככל שזה נוגע לענייננו.

ת.ד. 7231-01-15 מ"י נ' קרז (מיום 1.1.15), נגזר עונש של פסילה למשך 60 ימים, המדובר בפגיעה ברוכב אופניים אשר נחבל חבלות ראש.

כאן יש להעיר כי בפסיקה שצוינה, (למעט זו שהובאה ע"י ההגנה), לא נתגלו כשלים קשים כגון אלו אשר נתגלו במהלך שמיעת הראיות.

מכל המקובץ לעיל אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין פסילה של 30 ימים ועד 4 חודשים וזאת כמובן בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, אשמו של הנאשם והראיות כפי שעלו במסגרת הבאת הראיות בתיק.

העונש ההולם:

בתוך המתחם אשר נקבע לעיל אקח בחשבון את כל הנסיבות שצוינו ואף את חבלותיה של הולכת הרגל, אשר לא שבה לאיתנה ועדיין עוברת תהליכי שיקום.

כאן אציין, כי מתחם העונש כפי שהוצג בסופו של יום שיקלל את המחדלים החקירה, את היות התאונה בלתי נמנעת, את רשלנותו הנמוכה של הנאשם, אך גם את חבלותיה של הנפגעת.

עוד, לפי סעיף 40א' לחוק, ובבוא בית המשפט לגזור את העונש המתאים, אתחשב אף בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, אקח בחשבון את עובדת עברו התעבורתי התקין של הנאשם, אולם לאור כך, שוותק נהיגתו קצר - כ-5 שנים, הרי שאתן משקל נמוך לעובדה זו. את העובדה שבסופו של יום הודה בביצוע העבירות המיוחסות לו, תוך שנטל על עצמו אחריות לקרות התאונה ואת גילו הצעיר, מכל אלו נראה כי יש לאמץ את ההסדר על הרף הנמוך שלו.

לאור כל זאת אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. קנס בסך של ₪ 1200 אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 28.11.16

2. פסילה בפועל של 30 ימים בניכוי 30 ימי הפסילה המנהלית אותם ריצה הנאשם.

למען הסר ספק, הנאשם סיים את ריצוי פסילתו.

3. פסילה על תנאי מלנהוג ומלהחזיק רישיון של 4 חודשים וזאת למשך 3 שנים מהיום.

ניתן היום, כ"ד אב תשע"ו, 28 באוגוסט 2016, בהעדר הנוכחים.